

200704861/1.

Datum uitspraak: 13 augustus 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellanten,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/18548 en 06/18550 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van
12 juni 2007 in de gedingen tussen:

appellanten

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 22 maart 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie aanvragen van appellanten om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 12 juni 2007, verzonden op 18 juni 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, de daartegen door appellanten ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 12 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 27 juli 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillesen, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.J.C. Beerse, ambtenaar van Staat.

w.g. Van der Beek-Gillesen
Lid van de enkelvoudige kamer

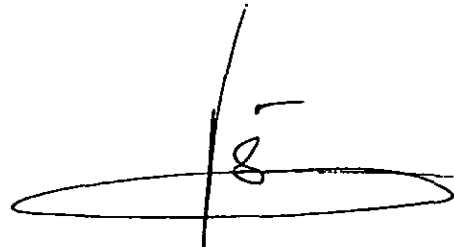
w.g. Beerse
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 13 augustus 2007

382-527.

Verzonden: 13 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 06/18548
AWB 06/18550

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 12 juni 2007

inzake

geboren op
eiser,

alsmede haar minderjarige kinderen

geboren
eiseres,
Burgers van Armenië,
verblijvende te
tezamen aan te duiden als eisers,
gemachtigde mr. I.M. van Kuilenburg,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. I.J.A. Klep.

Procesverloop

In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de Minister van Justitie.

Bij afzonderlijke besluiten van 22 maart 2006 heeft verweerder de aanvragen van eisers tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Tegen deze besluit hebben eisers beroep ingesteld.

Op 17 juli 2006 heeft deze rechtbank de minister van Buitenlandse Zaken met toepassing van artikel 8:45 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) verzocht inzage te geven in de stukken die ten grondslag liggen aan de individuele ambtsberichten van 21 juni 2005 en 14 november 2005.

Bij brief van 3 augustus 2006 heeft voornoemde minister met een beroep op artikel 8:29 van de Awb de aan de ambtsberichten ten grondslag liggende stukken overgelegd.

AWB 06/18548
AWB 06/18550

2

Bij uitspraak van 17 januari 2007 heeft de rechtbank op grond van artikel 8:29, derde lid, van de Awb bepaald dat de beperking van de kennisneming van de aan de individuele ambtsberichten ten grondslag liggende stukken gerechtvaardigd is.

Partijen hebben de rechtbank toestemming gegeven, als bedoeld in artikel 8:29, vijfde lid, van de Awb, om mede op grondslag van de niet openbaar gemaakte informatie uitspraak te doen.

De zaak is behandeld op de zitting van 16 mei 2007, waar eisers zijn verschenen in persoon, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde. Als tolk was aanwezig S. Markarian.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of de besluiten van 22 maart 2006 in rechte stand kunnen houden.
2. De aanvraag van eiseres draagt een van de aanvraag van eiser afhankelijk karakter. Ter onderbouwing van hun aanvragen hebben eisers – kort gezegd – het volgende aangevoerd. Eiser was beroepsmilitair in het Russische leger. Hij was geleverd in Armenië, waar hij werkte als grensbewaker aan de grens tussen Turkije en Armenië. Op 7 maart 2004 hoorde eiser van de bevelhebber van zijn eenheid (Murat Khatjadran) dat de Koerdische strijders die vanuit Turkije de grens met Armenië passeerden zouden worden uitgeleverd aan Turkije. Eiser vond echter dat de Koerdische strijders recht hadden op bescherming. Op 9 maart 2004 verstrekke eiser – in het bijzijn van zijn vader – daarom militaire geheime informatie aan de Koerdische gemeenschap in Jerevan (Armenië). 's-Avonds ging eiser weer aan het werk, waar hij door een speciale eenheid van de veiligheidsdienst werd gearresteerd omdat men ervan op de hoogte was gekomen dat eiser informatie aan de Koerden had doorgegeven. Eisers vader werd ook gearresteerd op 10 maart 2004 nadat zijn huis was doorzocht door 4 militairen van het Russische leger, die een huiszoekingsbevel hadden. Bij de huiszoeking werden documenten van eiser en zijn vader in beslag genomen. Eiser werd na zijn arrestatie overgebracht naar Artachat, waar hij werd verhoord door drie hoge officieren.
 1. Eiser verklaarde dat hij vond dat aan de Koerden die asiel vroegen recht moest worden gedaan. Hij werd nog vaker verhoord omdat men dacht dat hij al vaker informatie had uitgewisseld aan de Koerden. Eiser werd ook mishandeld, zowel fysiek als geestelijk, met het oog op het verkrijgen van een bekentenis. Tijdens zijn detentie werd eiser twee keer een verklaring voorgehouden waarin stond dat hij en zijn vader al eerder informatie hadden verstrekt aan Turkse Koerden en aan Koerden in Armenië. Eiser weigerde echter deze verklaring te ondertekenen. Volgens eiser wilden de mensen van de speciale eenheid dat hij de verklaring zou ondertekenen, zodat zou kunnen worden voorkomen dat eiser de informatie die hij over hen had – namelijk dat zij illegaal goederen de grens lieten passeren – door zou kunnen geven aan de militaire rechtbank. Op 19 april 2004 kwamen twee militairen aan eiseres en haar schoonmoeder vertellen dat eisers vader in detentie plotseling was overleden aan de gevolgen van een hartinfarct. Een dag later werd zijn stoffelijk overschot thuis gebracht. Eiseres zag dat haar schoonvader helemaal was verminkt. Volgens de militairen zou de patholoog anatoom al onderzoek hebben gedaan naar de doodsoorzaak en zouden eiseres en haar schoonmoeder van de uitkomsten hiervan nog de hoogte worden gebracht. Eiseres vreesde dat er met eiser ook iets dergelijks zou gebeuren en schakelde haar zwager in voor hulp. Uiteindelijk werd besloten om te proberen eiser met geld vrij te krijgen, waarop eiseres 50.000 dollar aan haar zwager gaf. Op 5 juli 2004 werd

AWB 06/18548
AWB 06/18550

3

eiser vrijgelaten. Hij werd eerst geblinddoekt en geboeid, waarna hij in een auto moest stappen. Na 20 tot 25 minuten rijden mocht eiser uitstappen en werd hij alleen achtergelaten onder de mededeling dat hij zeven uur de tijd had. Eiser werd opgehaald door zijn zwager. Deze bracht eiser vervolgens naar het vliegveld. Daar stapte eiser over in een jeep waarin ook eiseres en zijn kinderen zaten. De jeep bracht eiser en zijn gezin naar een vrachtvliegtuig, waarmee zij naar Moskou vlogen. Daar kwamen zij aan op 6 juli 2004. Op 24 juli 2004 verlieten eiser en zijn gezin Moskou en reisden zij naar Nederland.

4. Verweerder heeft zich in de bestreden besluiten op het standpunt gesteld dat eisers niet aannemelijk hebben gemaakt dat de aanvragen zijn gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000. Verweerder hecht geen geloof aan het asielrelaas van eisers en baseert zich daarbij met name op twee individuele ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken van 21 juni 2005 en 14 november 2005 (DPV/AM-U041208.0491/872309).

5. Namens eisers is in beroep – kort gezegd en voor zover van belang – het volgende aangevoerd. Eiseres hebben geen reële mogelijkheid gehad om een nadere reactie in te dienen nadat zij op 14 maart 2006 – in het kader van een zogenaamde WOB-procedure – in bezit zijn gekomen van de aan de individuele ambtsberichten ten grondslag liggende stukken. Dit is volgens eisers in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel. Voorts zijn eisers – anders dan verweerder – van mening dat zij wel degelijk voldoende informatie hebben gegeven met betrekking tot hun reisroute naar Nederland. Ten aanzien van de individuele ambtsberichten heeft verweerder niet voldaan aan zijn vergewisplicht ex artikel 3:2 van de Awb, aldus eisers. Bovendien blijkt uit de individuele ambtsberichten dat bepaalde (zwaarwegende) feiten overeenkomen met het relaas van eisers, waardoor er onvoldoende reden is om uit te gaan van de ongeloofwaardigheid van het relaas. Dat in de individuele ambtsberichten meermalen wordt aangegeven dat *'het niet mogelijk is gebleken de gevraagde informatie te achterhalen'*, is iets heel anders dan stellen dat deze feiten niet kloppen of dat de informatie niet in de geraadpleegde registers staat. Aangezien eiser een ontsnapte gevangene is waartegen een onderzoek loopt is het logisch te veronderstellen dat dit de reden is dat de gevraagde informatie niet te achterhalen is gebleken. Gezien alle ingebrachte bewijsstukken, inclusief de individuele ambtsberichten, heeft eiser ruimschoots voldaan aan zijn plicht om aannemelijk gemaakt dat hij een vluchteling is. Verweerder heeft op grond van artikel 3:2 van de Awb ook een eigen onderzoeksplicht en de bewijsnood waarin de asielzoeker zich vaak bevindt, brengt met zich mee dat de staat de plicht heeft te onderzoeken of de asielzoeker bescherming verdient. Daarbij zij verwezen naar paragraaf 196 van het UNHCR Handbook. Eisers hebben voorts gemotiveerd betoogd waarom de argumenten waarop verweerder de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas baseert, geen stand kunnen houden. Eisers betwisten daarbij de conclusies die verweerder trekt uit de individuele ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken. Volgens eisers verbindt verweerder conclusies aan het onderzoek van het Ministerie van Buitenlandse Zaken die in het geheel niet kunnen worden getrokken, terwijl tegelijkertijd voorbij wordt gegaan aan de zwaarwegende feiten die door het onderzoek naar boven zijn gekomen.

6. De rechtbank overweegt als volgt.

7. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren

AWB 06/18548
AWB 06/18550

4

gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. Bij die vaststelling kan verweerder zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van deze documenten zal echter steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden gezien.

8. Verweerder heeft in de eerste plaats aan eiser het ontbreken van documenten ter vaststelling van zijn beweerdelijk afgelegde reisroute tegengeworpen, aangezien eiser over zijn gestelde reisroute geen gedetailleerde, verifieerbare en consistente verklaringen heeft afgelegd. Eiser heeft verklaard dat hij met een vrachtvliegtuig van Yerevan naar Moskou is gereisd en vervolgens met een bus en een rode auto naar Nederland. Over deze gestelde reis heeft eiser echter vage verklaringen afgelegd, aldus verweerder. Zo kan eiser niet vertellen van welke maatschappij het vrachtvliegtuig was, bij welke grensovergang hij vervolgens Rusland heeft verlaten, met welke busmaatschappij hij vanaf Moskou heeft gereisd en in welke plaats hij de bus heeft verlaten. Dat eiser gedurende zijn reis heeft geslapen acht verweerder geen verschoonbare reden voor het ontbreken van deze informatie. Dat eiser de Engelse en Duitse taal niet machtig is, verklaart volgens verweerder evenmin dat eiser geen informatie kan geven over de maatschappij waaronder het vrachtvliegtuig viel waarmee hij van Yerevan naar Moskou vloog. Het verklaart volgens verweerder evenmin dat eiser geen informatie kan verstrekken over de grensovergang waar hij Rusland heeft verlaten, noch over de busmaatschappij waarmee hij vanaf Moskou heeft gereisd. Eiser heeft immers verklaard dat hij Russisch spreekt, zodat er geen enkele reden is waarom hij deze informatie niet zou kunnen verschaffen. Dat eiser naam- en plaatsbordjes in het westerse schrift niet kan lezen, is geen afdoende verklaring voor de omstandigheid dat hij niet kan vertellen door welke landen hij naar Nederland is gereisd en in welke plaats hij tenslotte de bus heeft verlaten. Eiser had immers alle mogelijkheden om informatie over zijn reis te weten te komen en was daartoe volop in de gelegenheid, aangezien hij zich volgens zijn eigen verklaringen tijdens de reis vrij kon bewegen en hij onderweg inkopen heeft gedaan en de bus meerdere malen heeft verlaten.

9. Naar het oordeel van de rechtbank bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder eiser niet in redelijkheid heeft kunnen tegenwerpen dat hij onvoldoende heeft meegewerkt aan de vaststelling van de door hem beweerdelijk afgelegde reisroute naar Nederland. In hetgeen eiser in dit verband in beroep heeft aangevoerd ziet de rechtbank geen aanleiding om tot een andersluidend oordeel te komen, nu dit grotendeels een herhaling is van hetgeen eiser reeds eerder in de besluitvormingsfase heeft aangevoerd en waarop verweerder in het bestreden besluit genoegzaam is ingegaan. Derhalve is op voorhand twijfel ontstaan aan de oprechtheid van eiser en is afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

10. Indien, zoals in casu het geval is, er sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, en onder f, van de Vw 2000, geldt volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling dat in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig geacht te kunnen worden.

AWB 06/18548

AWB 06/18550

5

11. Volgens verweerder is van een positieve overtuigingskracht als hiervoor bedoeld in het geval van eisers geen sprake, zodat het asielrelaas voor ongeloofwaardig moet worden gehouden. Verweerder baseert zich daarbij met name op de individuele ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken van 21 juni 2005 en 14 november 2005 (DPV/AM-U041208.0491/872309). Zo wordt door verweerder geen geloof gehecht aan de verklaring van eisers dat de vader van eiser, die evenals eiser in maart 2004 zou zijn gearresteerd op beschuldiging van het doorgeven van informatie, een maand later is vermoord, nu uit het individueel ambtsbericht van 21 juni 2005 blijkt dat de vader van eiser, _____, in 2004 is overleden aan de gevolgen van tuberculose. Bovendien is het volgens verweerder niet geloofwaardig dat eisers vader in detentie is overleden, nu uit voornoemd ambtsbericht blijkt dat eisers vader in maart 2004 is aangehouden en na een detentie van twee maanden wegens gebrek aan bewijs in vrijheid is gesteld. Verweerder concludeert dan ook dat eisers over de dood van hun (schoon)vader tegenstrijdig hebben verklaard aan het onderzoek van de Minister van Buitenlandse Zaken en dat het niet geloofwaardig is dat hun (schoon)vader in detentie is vermoord. Voorts hecht verweerder geen geloof aan de verklaring van eisers dat eiser in zijn land van herkomst wordt gezocht omdat hij geheime informatie heeft doorgespeeld aan de Koerdische gemeenschap in Yerevan. Immers, uit het individueel ambtsbericht van 14 november 2005 is gebleken dat een persoon met de naam _____ ten tijde van het onderzoek in mei 2005 niet voorkomt op de lijst van personen die in Armenië door de politie worden gezocht in het kader van een strafzaak. Derhalve is het niet aannemelijk dat eiser gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van het Verdrag, hetgeen nog eens wordt versterkt door de omstandigheid dat de vader van eiser blijkens het individueel ambtsbericht van 21 juni 2005 na een huiszoeking wegens verdenking van wapenopslag en een detentie van twee maanden, wegens gebrek aan bewijs in vrijheid is gesteld. In reactie op de zienswijze van eisers heeft verweerder in het bestreden besluit voorts nog het volgende overwogen. Eisers hebben gesteld dat in het onderzoek van de Minister van Buitenlandse Zaken is bevestigd dat er een huiszoeking in eisers woning heeft plaatsgevonden en dat hun (schoon) vader is gearresteerd en vervolgens in 2004 is gestorven, hetgeen een duidelijke vingerwijzing is dat er wel degelijk iets aan de hand is. Dit leidt echter niet tot een ander oordeel, aldus verweerder. Eisers hebben immers verklaard dat eiser evenals zijn vader werd beschuldigd van spionage, terwijl uit voornoemd onderzoek is gebleken dat de huiszoeking heeft plaatsgevonden wegens verdenking van wapenopslag, hetgeen tegenstrijdig is met eisers verklaringen. Dat eisers vader twee maanden gedetineerd is geweest en in 2004 is overleden, leidt volgens verweerder niet tot de conclusie dat eiser in de negatieve belangstelling van de autoriteiten staat. De bevestiging in het onderzoek door de Minister van Buitenlandse Zaken van een eigendomsakte van onroerend goed, van de Armeense paspoorten van eisers en van de registratie van hun woonadres, wijst evenmin op een negatieve belangstelling voor eiser van de autoriteiten van Armenië. Met betrekking tot eisers opmerking dat het onderzoek van de Minister van Buitenlandse Zaken niet vermeldt wanneer eisers vader is overleden, de suggestie dat dit gebeurd zou zijn in de periode dat hij in detentie zat en het in twijfel trekken van de doodsoorzaak van eisers vader, verwijst verweerder naar het voornemen waarin gemotiveerd is overwogen waarom het niet geloofwaardig is dat eisers vader in detentie is vermoord. Verweerder volgt eisers ten slotte niet in hun standpunt dat de omstandigheid dat eisers naam niet voorkomt op de lijst van personen die door de politie worden gezocht in het kader van een strafzaak, niet in tegenspraak is met hetgeen hij heeft verklaard. Daarbij zij verwezen naar de bevindingen in het individueel ambtsbericht van 14 december 2005. Hoewel uit dit ambtsbericht blijkt dat de politie en de nationale veiligheidsdiensten zelfstandige agentschappen zijn, blijkt uit het ambtsbericht ook dat deze agentschappen vallen onder de premier en derhalve onder één centrale persoon, zodat het niet aannemelijk is dat zij aparte opsporingslijsten zouden

AWB 06/18548
AWB 06/18550

6

hanteren. Bovendien heeft verweerder in dit verband overwogen dat spionage een strafbaar feit is en dat uit voornoemd ambtsbericht is gebleken dat eiser niet wordt gezocht in het kader van een strafzaak.

12. Bij schrijven van 23 juni 2005 en 5 december 2005 heeft verweerder aangegeven dat hij, na inzage te hebben verkregen in de onderliggende stukken van de individuele ambtsberichten, tot de conclusie is gekomen dat deze berichten qua inhoud en procedure zorgvuldig tot stand zijn gekomen en inhoudelijk inzichtelijk zijn. Hiermee heeft verweerder gevolg gegeven aan de uitspraken van de Rechtseenheidskamer van 16 april 1998 (JV 1998/74), waarin – kort samengevat – is bepaald dat onder zorgvuldige voorbereiding in de zin van artikel 3:2 van de Awb ook is te verstaan inzage door verweerder in de stukken die hebben geleid tot een individueel ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Gelet hierop kan de stelling van eisers dat verweerder ten aanzien van de individuele ambtsberichten niet heeft voldaan aan zijn vergewisplicht ex artikel 3:2 van de Awb, niet slagen.

13. Eisers stelling dat zij geen reële mogelijkheid hebben gehad om een nadere reactie in te dienen nadat zij op 14 maart 2006 – in het kader van een zogenaamde WOB-procedure – in het bezit zijn gekomen van de aan de individuele ambtsberichten ten grondslag liggende stukken, kan – wat daarvan ook zij – evenmin leiden tot vernietiging van de bestreden besluiten. Vast staat dat eisers in de gelegenheid zijn gesteld om hun zienswijze naar voren te brengen, van welke gelegenheid zij ook gebruik hebben gemaakt. Verweerder is vervolgens overgegaan tot het nemen van de bestreden besluiten, zonder daarbij een mogelijke reactie van eisers op de aan de individuele ambtsberichten ten grondslag liggende stukken af te wachten. De rechtbank vermag echter niet in te zien waarom eisers door deze gang van zaken op onaanvaardbare wijze in hun belangen zouden zijn geschaad, nu zij in beroep voldoende gelegenheid hebben gehad te reageren op de aan de individuele ambtsberichten ten grondslag liggende stukken. Daarbij is tevens in aanmerking genomen dat eisers in beroep niet hebben aangegeven welke stellingen door verweerder niet bij de besluitvorming zouden zijn betrokken vanwege voornoemde gang van zaken.

14. De rechtbank overweegt voorts dat volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) – onder meer in haar uitspraak van 12 oktober 2001, gepubliceerd in JV 2001/325 – een ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken omtrent de situatie van een land kan worden aangemerkt als een deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Daartoe dient het ambtsbericht op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie te verschaffen, onder aanduiding – voor zover mogelijk en verantwoord – van de bronnen, waaraan deze is ontleend. Indien aan deze eisen is voldaan mag verweerder bij de besluitvorming op de asielaanvraag van de juistheid van die informatie uitgaan, tenzij er concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan. Blijkens de uitspraak van de Afdeling van 11 oktober 2002 (JV 2002/470) geldt dit eveneens voor een individueel ambtsbericht.

15. Eisers betwisten niet zozeer de inhoud van de individuele ambtsberichten, maar wel de conclusies die verweerder trekt uit de individuele ambtsberichten. Voorts gaat verweerder er volgens eisers aan voorbij dat vele facetten van eisers verklaringen wel worden bevestigd door de individuele ambtsberichten. Dienaangaande wordt als volgt overwogen.

AWB 06/18548
AWB 06/18550

7

16. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat voor de door verweerder in de besluitvorming getrokken conclusies onvoldoende basis kan worden gevonden in de individuele ambtsberichten. De kern van het asielrelaas van eisers is dat eiser vreest in zijn land te worden gezocht wegens spionage aangezien hij samen met zijn vader militaire geheime informatie heeft doorgespeeld aan de Koerdische gemeenschap in Yerevan. Eiser en zijn vader zouden in dit verband begin maart 2004 zijn gearresteerd en enige tijd gedetineerd hebben gezeten. Eisers vader zou vervolgens in detentie zijn vermoord en eiser zou zijn vrijgelaten nadat er een grote som geld was betaald. Hoewel in het individueel ambtsbericht van 21 juni 2005 wordt bevestigd dat er begin maart 2004 een huiszoeking heeft plaatsgevonden in het huis van eisers en dat eisers vader daarbij is gearresteerd, blijkt uit dit individueel ambtsbericht tevens dat deze huiszoeking heeft plaatsgevonden wegens verdenking van wapenopslag. Hieruit mocht verweerder naar het oordeel van de rechtbank concluderen dat de verklaring dat eiser en zijn vader werden beschuldigd van spionage niet in overeenstemming is met de onderzoeksresultaten zoals neergelegd in het individueel ambtsbericht. Voorts blijkt uit voornoemd individueel ambtsbericht dat eisers vader na twee maanden detentie in vrijheid is gesteld wegens gebrek aan bewijs en dat hij in datzelfde jaar is overleden aan tuberculose. Eisers hebben evenwel verklaard dat de vader van eiser in detentie is vermoord. Op grond hiervan mocht verweerder naar het oordeel van de rechtbank concluderen dat eisers ook over de dood van hun (schoon)vader tegenstrijdig hebben verklaard aan het onderzoek van de Minister van Buitenlandse Zaken. Verweerder heeft in de besluitvorming voorts overwogen dat uit het onderzoek van de Minister van Buitenlandse Zaken blijkt dat een persoon met de naam van eiser ten tijde van het onderzoek in mei 2005 niet voorkomt op de lijst van personen die in Armenië door de politie worden gezocht in het kader van een strafzaak. Verweerder hecht daarom geen geloof aan de verklaring dat eiser in zijn land van herkomst wordt gezocht in verband met spionage, zijnde een strafbaar feit. Eisers hebben in dit verband aangegeven dat eiser niet wordt gezocht door de politie, maar door de veiligheidsdienst, zodat voornoemd onderzoeksresultaat onvoldoende basis biedt voor de door verweerder getrokken conclusie. Na met overeenkomstige toepassing van artikel 8:29 van de Awb – in welk verband partijen toestemming hebben verleend als bedoeld in het vijfde lid – kennis te hebben genomen van de volledige inhoud van de onderliggende stukken van de individuele ambtsberichten, is de rechtbank evenwel van oordeel dat genoegzaam is komen vast te staan dat eiser in zijn land niet wordt gezocht door de autoriteiten in verband met een strafzaak, zodat verweerder mocht concluderen dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaring dat eiser in zijn land wordt gezocht in verband met spionage. Eisers stellingen in beroep dat hij mogelijk wordt gezocht door het Russische leger en dat “gezocht worden in een strafzaak” iets anders is dan “gezocht worden in het kader van een zaak van nationale veiligheid”, zijn louter speculatief van aard en kunnen niet leiden tot het oordeel dat de onderzoeksbevindingen de conclusie in de bestreden besluiten, inhoudende dat geen geloof gehecht wordt aan de verklaringen van eisers omtrent hun asielrelaas, niet kunnen dragen. Dat bepaalde onderdelen van eisers verklaringen wel worden bevestigd door de individuele ambtsberichten, kan hieraan niet afdoen.

17. Gezien het voorgaande komen eisers niet in aanmerking voor toelating op de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, van de Vw 2000 genoemde grond.

18. In hetgeen overigens is aangevoerd, waaronder de stelling dat verweerder onvoldoende invulling heeft gegeven aan zijn onderzoeksplicht op grond van artikel 3:2 van de Awb, ziet de rechtbank evenmin aanleiding voor vernietiging van de bestreden besluiten.

AWB 06/18548
AWB 06/18550

8

19. Het beroep is derhalve ongegrond.

20. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

AWB 06/18548
AWB 06/18550

9

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. E.H.M. Druif als rechter en uitgesproken in het openbaar in
tegenwoordigheid van H.J. Renders als griffier op 12 juni 2007.

VOORZITTER
De griffier van
de rechtbank
sector bestuursrecht
te 's-Hertogenbosch

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

18 JUNI 2007

gelijk*

ADVOCATEN | DEN BOSCH

mw mr. R.P. van Empel-Bouman

mw. mr. I.M. van Kuilenburg

mr. R.H.T. van Bozmeer

mw. mr. Y.E. Verkeulen

mw. mr. E. van den Hombergh

advocaten

mw. E. Hendriks

mw. R. Hooghuis

secretariaat

PER TELEFAX 070-3651380

griffier van de Raad van State

afdeling bestuursrechtspraak

Hoger Beroep Vreemdelingenrecht

Postbus 16113

2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Den Bosch, 12 juli 2007

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
12 JUL 2007	
ZAAKNR.	4861
JAAR	11
BEHANDELD DOOR	PAR:

Grievens hoger beroepschrift

inzake

betreft 0407.28.0089 / hoger beroep

ons kenmerk 00003968/IK/IK

/ IND

2676-A

Edelachtbare heer / vrouwe,

*

Appellanten, de heer en zijn echtgenote mevrouw | geboren op
 en van Armeense nationaliteit, woonachtig aan de te
 en voor deze zaak woonplaats kiezende ten kantore van mr. I.M. van
 Kuilenburg van Gelijk Advocaten, kantoorhoudende aan de Smalle Haven 151,
 Postbus 1138, 5200 BD Den Bosch, dient hierbij een hoger beroepschrift in. Mr. I.M. van
 Kuilenburg is bepaaldelijk gevolmachtigd tot het instellen van het hoger beroep, met
 recht van substitutie.

Uitdrukkelijk wordt opgemerkt dat wij nog niet beschikken over een rekening courant. Ik
 verzoek u dan ook eventuele griffierechten te declareren middels een accept giro

Het hoger beroepschrift richt zich tegen de uitspraak van de rechtbank den Bosch van
 18 juni 2007 (AWB 06/18548 en 06/18550) waarin deze het beroep van appellanten
 ongegrond verklaard. Een afschrift van de aangevallen uitspraak wordt hierbij
 overgelegd (productie 1).

De grieven van het hoger beroep worden hieronder nader uiteen gezet. Appellanten is
 van mening dat er in onderhavige procedure *vragen spelen die in het belang van de*

rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven', zoals in het parlement is overwogen bij de instelling van onderhavige 'beperkte vorm van hoger beroep' (TK nr. 3, p. 10-11, nr. 14, p. 27, EK nr. 5d; p. 27-28). Het onderhavige hoger beroepschrift leent zich volgens appellanten derhalve niet voor verkorte afdoening ex artikel 91 VW2000

De aangevallen uitspraak

Naar het oordeel van de rechtbank kan de stelling van eisers, inhoudende dat de conclusies die verweerder trekt uit de individuele ambtsbericht onvoldoende grond vinden in het ambtsbericht, niet gevolgd worden.

Eisers kunnen zich niet vinden in deze conclusie: zij zijn van mening dat de IND wel degelijk buiten het bereik van het individueel ambtsbericht is getreden en dat de rechtbank dit punt heeft miskend.

Grief 1

In rechtsoverweging 16 overweegt de rechtbank het volgende

Hieruit mocht verweerder naar het oordeel van de rechtbank concluderen dat de verklaring dat eiser en zijn vader werd beschuldigd van spionage niet in overeenstemming is met de onderzoeksresultaten zoals neergelegd in het individueel ambtsbericht

Eisers kunnen zich niet vinden in deze overweging. Zij zijn van mening dat de rechtbank niet goed heeft gekeken naar de merites van de gronden van het beroepschrift of in ieder geval geen kenbare motivering heeft gegeven op dit punt.

Eisers hebben verklaard dat hun huis werd overvallen door de autoriteiten waarbij eiser en zijn vader werden gearresteerd. Zij werden hierbij beschuldigd van spionage. Uit het *onderzoek van het Ministerie voor Buitenlandse Zaken blijkt dat er inderdaad een inval is geweest, met arrestatie en detentie, maar dat de formele beschuldiging wapenopslag was en niet spionage. Op basis hiervan meent verweerder, en de rechtbank gaat hierin mee, dat het relaas van eisers ongeloofwaardig is.

Eisers menen dat dit niet logisch is. De informatie in het onderzoek is helemaal niet persé tegenstrijdig aan hetgeen zij hebben verklaard.

Het cruciale deel van hun relaas, namelijk de overval, het bestaan van bijzondere aandacht, de arrestatie en de detentie, wordt bevestigd door het onderzoek van het Ministerie voor Buitenlandse Zaken. Echter, omdat de formele beschuldiging in het dossier niet dezelfde is als die waarvan eisers mondeling door de autoriteiten werden beschuldigd verwijst verweerder het gehele relaas naar het land der fabelen. Dit is als het weggooien van het kind met het badwater. Het is echter zeer wel mogelijk dat de autoriteiten hen verdachten van zowel wapenopslag als spionage en dat het relaas dus wel degelijk klopt. Voor een nadere uiteenzetting van het in beroep ingenomen standpunt verwijzen eisers naar bijlage 2, de gronden van het beroep. De rechtbank gaat in diens overwegingen ten onrechte niet in op de stellingen van eisers.

Grief 2

In rechtsoverweging 16 overweegt de rechtbank het volgende

Op grond hiervan mocht verweerder naar het oordeel van de rechtbank concluderen dat eisers ook over de dood van hun schoonvader tegenstrijdig hebben verklaard aan het onderzoek door het Ministerie voor Buitenlandse Zaken

Eisers kunnen zich niet vinden in deze overweging. Zij zijn van mening dat de rechtbank niet goed heeft gekeken naar de merites van de gronden van het beroepsschrift of in ieder geval geen kenbare motivering heeft gegeven op dit punt. Eisers menen dat dit niet logisch is. De informatie in het onderzoek is helemaal niet persé tegenstrijdig aan hetgeen zij hebben verklaard.

Uit het onderzoek van het Ministerie voor Buitenlandse Zaken blijkt dat de vader van eisers inderdaad is gearresteerd en gedetineerd, maar deze zou zijn vrijgelaten bij gebrek aan bewijs en op een onbekende datum in datzelfde jaar zou zijn overleden aan tuberculose.

Eisers hebben er op gewezen dat uit het onderzoek niet blijkt op welke datum hun vader zou zijn vrijgelaten en op welke datum deze zou zijn overleden. Het enige wat staat vermeld is dat het overlijden heeft plaatsgevonden in hetzelfde jaar. Een eigenaardige ommissie aangezien naar alle redelijkheid de data in de officiële documenten (gevangenisregisters, overlijdensakte) zou moeten zijn vastgelegd.

Eisers hebben aangegeven dat tuberculose ook in hun land een zeer goed behandelbare ziekte is, waarvoor gespecialiseerde centra bestaan. Het is niet normaal dat gezonde personen overlijden aan deze ziekte en zeker niet in zo'n korte periode als de onderhavige. Dat tuberculose inderdaad de doodsoorzaak zou zijn komt hen niet logisch voor.

* In de procedure hebben eisers informatie gegeven over de zeer slechte condities in de gevangenissen in hun land van herkomst, waar gevangenen veelvuldig onder verdachte omstandigheden overlijden. Ook hebben zij informatie gegeven waaruit blijkt dat de autoriteiten in dergelijke gevallen niet terugdeinzen voor een doofpotaffaire. Gezien deze informatie valt niet uit te sluiten dat de officiële doodsoorzaak, tuberculose, afwijkt van de werkelijke oorzaak, namelijk mishandeling in detentie. Het is dus geenszins uitgesloten dat hun vader inderdaad is overleden tijdens detentie en pas later is 'vrijgelaten'. Verweerder gaat er echter, zonder deugdelijke onderbouwing, vanuit dat de vader van eisers is overleden buiten de gevangenis en niet tijdens detentie.

De rechtbank gaat in diens overwegingen ten onrechte niet in op de stellingen van eisers.

Grief 3

In rechtsoverweging 16 overweegt de rechtbank het volgende

Eisers stellingen in beroep dat hij mogelijk wordt gezocht door het Russische leger en dat gezocht worden in een strafzaak iets anders is dan gezocht worden in het kader van de nationale veiligheid zijn louter speculatief van aard en kunnen niet leiden tot het oordeel dat de onderzoeksbevindingen de conclusie in de bestreden besluiten niet kunnen dragen.

Eisers kunnen zich niet vinden in deze overweging. Hij heeft het nooit gehad over problemen van de zijde van de Armeense politie of over het bestaan van een strafzaak. Eiser heeft altijd verklaard dat hij werkte als grensbewaker voor het Russische leger, dat patrouilleert op Armeens grondgebied. In het dossier zit informatie uit algemene bron waaruit blijkt dat dit inderdaad het geval is. Hij heeft altijd gezegd dat hij is gearresteerd door een speciale eenheid van het Russische leger.

Ik citeer pagina 11 van het nader gehoor: U heeft verklaard gearresteerd te door een speciale eenheid, wat voor eenheid was dit? Deze speciale eenheid bestaat uit bewakers van het Russische leger. Zij krijgen alleen maar opdrachten vanuit Moskou.

Pagina 13

Deze speciale eenheid die u verhoorde, maakte deze deel uit van uw werkgever, het Russische ministerie van Defensie?

Ja. Ze staan direct onder leiding van Moskou.

Pagina 16, samenvatting

'(..) ten gevolge hiervan heeft u problemen gekregen van de zijde van een speciale eenheid van de veiligheidsdienst van uw werkgever, het Russische ministerie van defensie..'

Dat de Armeense autoriteiten hem niet zoeken in verband met een strafzaak sluit dus de essentie van het relaas van eisers niet uit, namelijk dat de Russen hem zoeken in het kader van een verdenking van spionage en/ of nationale veiligheid. Ten onrechte stelt de rechtbank dat dit 'louter speculatief' zou zijn, maar dit is ten onrechte. Dit is niet speculatief maar juist volkomen logisch. Het één sluit het ander niet uit.

* De enkele bevinding dat de Armeense politie hem niet zoekt is onvoldoende reden om het relaas, dat draait om problemen van de zijde van het Russische ministerie van Defensie, als ongeloofwaardig af te wijzen.

De rechtbank gaat in diens overwegingen ten onrechte niet in op de stellingen van eisers.

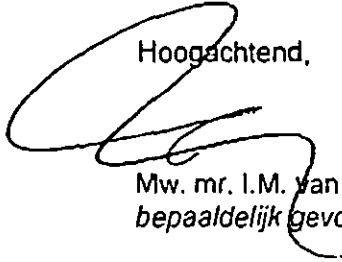
Conclusies

Gezien het voorgaande is de aangevallen uitspraak volgens appellanten in strijd met, althans geeft een verkeerde toepassing aan diverse verdragsbepalingen waaronder die van het Vluchtelingenverdrag, het Internationaal Verdrag inzake Burgerlijke en Politieke Rechten en de artikelen 3 van respectievelijk het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Anti-Folterverdrag. Daarnaast wordt in dit verband ook gewezen op ongeschreven internationaalrechtelijke bepalingen en beginselen. Tevens meent appellanten dat de aangevallen uitspraak in strijd is met, althans een verkeerde toepassing geeft aan diverse geschreven en ongeschreven nationale wettelijke bepalingen, waaronder de Vreemdelingenwet 2000 en de Algemene Wet Bestuursrecht.

Op grond van hetgeen hierboven uiteen is gezet verzoekt appellanten uw college derhalve:

- De aangevallen uitspraak van de rechtbank te vernietigen;
- Zelf in de zaak te voorzien en te bepalen dat appellanten als vluchteling dient te worden toegelaten, althans hem een verblijfsvergunning op één van de andere genoemde gronden zal worden verleend, ex artikel;
- Althans de rechtbank in die zin opnieuw een uitspraak te laten doen;
- Met veroordeling van verweerder in de (proces)kosten.

Hoogachtend,

Mw. mr. I.M. van Kuilenburg
bepaaldelijk gevolmachtigde

*